

Nicky

Nicky heeft een dag gedraaid met regisseur Hans, geluidsvrouw Laura en cameraman Sander. Ze heeft geen idee of Sander haar net zo leuk vindt als zij hem.

Ziezo, we zitten weer op kantoor, althans, ik ben met Hans bezig met de voormontage. Het is prettig werken met Hans en we voelen elkaar steeds beter aan. Ook wat betreft mijn gevoelens voor een zekere cameraman, die alleen maar erger lijken te worden.

"Maar Nicky, heb je er wel eens aan gedacht dat je naast hem nooit meer op hakken kunt lopen?" vraagt Hans.

"Hoe bedoel je?"

"Nou schat, ik bedoel dat hij niet zo groot is. Ik bedoel dat jij ruimschoots boven hem uittorent als jij op je hip gehakte muilen naast hem loopt te wiebelen."

"Ik wiebel tegenwoordig niet meer op hakken, ik ben er echt aan gewend geraakt," protesteer ik zwakjes. Nog even en ik vind ze nog lekker lopen ook.

Hans kijkt me verbaasd aan. "Het gaat er

Ze ziet er nogal overspannen uit. "Ilse heeft haar been gebroken, terwijl ze morgen naar Chicago moet," zegt ze. Ilse is bezig met een serie achtergronden van bekende soaps. In Nederland is vorig jaar alleen de pilot uitgezonden, maar in Duitsland sloeg het aan. Daarom speelt ze de ene keer mee als figurant in een soort Gute Zeiten, Schlechte Zeiten, de andere keer hangt ze een dagje rond op de set van Goldene Stranden. Deze keer zou ze op een eerste hulp-afdeling in Chicago meedraaien om te zien hoe realistisch ER en Chicago Hope nou eigenlijk zijn. Dit alles voorziet ze telkens van pittig commentaar, wat een soort Duitse G.J. Dröge dan tijdens de montage inspreekt.

Ik schuif een stoel bij voor Franca en ga weer zitten. "En wat heb ik daar precies mee te maken?" vraagt ik.

'Ilse zit in een rolstoel en ik moet haar assisteren... in Chicago'

deze keer niet om dat jij niet op hakken kunt lopen, het gaat erom dat jij langer bent dan Sander."

Nou heb ik reden om verbaasd te kijken. Dit kan niet waar zijn.

"Liefde maakt echt blind," zucht Hans. "Die jongen is een kop kleiner dan ik..."

"Maar jij bent dan ook onnatuurlijk lang," onderbreek ik hem. "Daar ben je zelfs op afgekeurd voor militaire dienst, dat heb je me zelf verteld." Hans is 2.03 meter, ik 1.76, best lang voor een vrouw. Maar hoe lang zou Sander eigenlijk zijn? Volgens mij moet ik wel iets omhoog kijken voor een rechtstreeks oogcontact. Of niet? Ik probeer me het moment voor de geest te halen toen ik bij hem inhaakte. Ik denk dat hij langer is dan ik. Dat moet.

Herrie op de gang. Er wordt op deuren gebonsd. "Nicky, waar zit je?" Het is Franca.

"Vanaf vandaag alles," zegt Franca.

"Normaal gaat Ilse op pad met een cameraman en een regisseur en doet ze zelf het geluid en de volledige productie. In deze situatie is het 't beste als zij vanuit haar rolstoel gaat presenteren. Het leek ons ook wel geestig als zij op zo'n eerste hulp zit in een rolstoel. Maar dan moet er iemand mee, die haar overal heen kan duwen en een en ander kan regelen, indien nodig. En daarbij het geluid kan doen. Nou, met dat laatste heb je wel ervaring. Hoe ben jij met rolstoelen?"

"Nicky is een totale nul op het gebied van de rolstoel," zegt een stem vanuit de deuropening. Ik schrik op van de vertrouwde klank.

Het is Sander die me vriendelijk toegrijnst. "O ja," zegt Franca, "Sander doet het camerawerk."

